

บทที่ 1

แผนเตรียมการขั้นที่ 1 - ปalomตัวเป็น นักเรียนเข้าไปแทรกซึมครอบงำ

บรรยากาศยามค่ำคืนในเมืองคลาล่าไปด้วยแสงไฟหลากสีสั่น โดยเฉพาะบริเวณหน้าห้างสรรพสินค้า หุ่นโชว์และข้าวของในตู้กระจกล้วนส่งประกายงดงามจับตา ซึ่งข้าสวรงค์ขนาดใหญ่ใกล้กับตัวห้างค่อยๆ หมุนอย่างช้าๆ ทุกอย่างดูสวยงามพาให้ผู้คนผ่อนคลาย

น่าเสียดายที่ฉันไม่มีอารมณ์จะเสพบรรยากาศพวกนี้

มือทั้งคู่ของฉันเกาะอยู่บนขอบซีเมนต์รอบแปลงดอกไม้ คอยก้มตัวมุดหัวอย่างระแวดระวังขณะจ้องไปยังตัวอาคาร จากนั้นก็หันกลับมามองดูสภาพรอบๆ ตัว

แม่คนหนึ่งหมดสติอยู่บนร่างของพ่อที่นอนสลบไสล ขณะที่ในอ้อมแขนแม่ นั้นยังอุ้มลูกที่ฟูบหลับไปด้วย หญิงชราคนหนึ่งเป็นลมล้มพับไปพร้อมกับเจ้าสุนัขฮัสกี้ที่จูงมา ถัดไปหน่อยเป็นแรงงานต่างชาติที่นอนไม่ได้สติ และยังมีชายหญิงที่เห็นหน้าตาไม่ชัดเพราะอยู่ห่างไปไกลก็ล้มกองลงกับพื้นเช่นกัน

การที่คนที่เดินเที่ยวอยู่มาอนเคลื่อนอยู่ข้างถนนนี่มันเป็นปัญหาร้ายแรงอย่างหนึ่งเลยนะ แต่ที่ร้ายแรงยิ่งกว่ากำลังอยู่ตรงหน้านี้ต่างหาก

8 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 1

ใครก็ได้ มีใครสักคนช่วยอธิบายหน่อยได้ไหมว่าที่อยู่ห่างฉันไปแค่สิบเมตรนี่มันเกิดอะไรขึ้น

ห่างออกไปประมาณสิบเมตร มีคนสองกลุ่มอยู่ตรงนั้น เป็นกลุ่มผู้หญิงสามคนและกลุ่มผู้ชายสองคน

ผู้หญิงสามคนทางซ้ายมืออายุราวๆ เด็กมัธยมปลาย ด้วยข้อจำกัดเรื่องแสงทำให้มองเห็นหน้าตาพวกเธอไม่ถนัด แต่ที่สะดุดตาสุดๆ คือเส้นผมสีชมพู ฟ่ำ และสั้มของแต่ละคน แดมเสื้อผ้าสีขาวเปล่งประกายเจิดจ้าของพวกเธอก็ยิ่งเตะตาเข้าไปใหญ่

ส่วนทางขวานั้นเป็นผู้ชายสองคน คนที่ยืนใกล้กับแปลงดอกไม้หน่อยเป็นชายหนุ่มผมทองหน้าตาหล่อเหลา แต่งตัวแนวฟังก์บอกรึ้อเลยว่าเป็น 'Bad Boy'

ส่วนที่ยืนอยู่ข้างๆ กันก็คือตัวตลกโบโซ่ที่มีลูกแก้วคริสตัลติดอยู่บนหัว เขาคนนี้สวมชุดหมีสีรุ้งเป็นแนวแดง สั้ม เหลือง เขียว น้ำเงิน คราม ม่วง ไปทั้งตัว บวกกับหน้าขาวๆ จมูกเป็นลูกแคงๆ กับลูกบอลสีขนาดเท่าฝ่ามือ ก็ดูเป็นแบบฉบับของตัวตลกโบโซ่ไม่มีผิดเพี้ยน

หากคนปกติธรรมดาเจอชายหนุ่มรูปหล่อซึ่งมาพร้อมตัวตลกในยามวิกาล ปฏิกริยาตอบสนองตามปกติควรจะเป็นเอ๋อไปสามวินาที จากนั้นก็หัวเราะแล้วจึงเดินเลี่ยงไปหรือไม่ก็ควักกระเป๋าสตางค์ขึ้นมา ทว่าเด็กสาวทั้งสามกลับไม่เหมือนกับคนทั่วไป ชั่วพริบตาทั้งสามก็แสดงปฏิกริยาตอบสนองที่แปลกประหลาดไม่แพ้สั้มของพวกเธอออกมา

หนึ่งในเด็กสาวหัวสามสี เด็กสาวผู้มีเส้นผมสีชมพูก้าวออกมาข้างหน้า เธอชี้นิ้วไปที่ชายหนุ่มด้วยหน้าตาบูดบึ้งแล้วเอ่ยว่า "คำคืนในฤดูร้อนคือช่วงเวลาแห่งความสนุกสนานของเด็กสาว แต่นายกลับช่วงชิงเอาพลังของพวกเราไป ยกโทษให้ไม่ได้! ฉันทันกรบคริสตัล แสบปีคริสต์ลจะนำความสนุกสนานที่ถูกนายแย่งชิงไปกลับคืนมา!"

เด็กสาวคนที่สองในกลุ่มผู้มีผมสีฟ้าพูดต่อว่า "และฉันทันกรบคริสตัลพีชฟูลคริสตัล จะทำให้นายรู้จักกับสันติสุขเอง"

"ส่วนฉัน นักรบคริสตัล โลพีส์คริสตัล ความเมตตาที่ถูกปีศาจร้ายทำลายไป ฉันจะจุดมันขึ้นมาใหม่ด้วยมือฉันเอง!"

เด็กสาวผมสีส้มตะโกนก้องขึ้นปิดท้าย

เมื่อประกาศจบ เด็กสาวคนหนึ่งยืน อีกสองคนนั่งคุกเข่า พวกเขาเธอบิตเวออย่างสวยงาม วาดมือออกเป็นท่าสัญลักษณ์ แล้วพูดประสานเสียงว่า "ว้ายร้ายที่คุกคามโลกมนุษย์ พวกเราจะลงทัณฑ์แกเอง!"

ฉันซึ่งแอบอยู่หลังแปลงดอกไม้จ้องมองสามคนนั้นแล้วพยักหน้าเบาๆ อย่างนี้เอง สาเหตุที่บรรดาผู้คนล้มลงสลบไสลตรงลานกว้างของห้างก็เป็นเพราะถูกดูดพลังงานไปนี่เอง ส่วนเด็กสาวหัวสามสีนั้นก็คือนักรบผู้พิทักษ์โลก แบบนี้ค่อยพอเข้าใจ...

เข้าใจกับผี! คนนะไม่ใช่แบตเตอรี่ จะมาสูบพลังงานไปมาได้ยังไง! แล้วตอนนี้ฉันอยู่ที่ใต้วันไม่ใช่หรือไง ทำไมอยู่ๆ ถึงมีอัศวินเซเลอร์โผล่มาได้ละเนี่ย อย่าบอกนะว่าต่อไป...

ชายหนุ่มผมทองโบกมือซ้ายขึ้นแล้วพูดตามแบบฉบับบทพูดตัวร้ายว่า "หึ พวกเธอก็แล้ว ถึงแม้ที่ผ่านๆ มาพวกเธอจะเป็นฝ่ายชนะ แต่ครั้งนี้นั้นจะไม่ใช่แบบนั้นหรอกนะ พลังงานที่นี้ต้องเป็นของฉัน"

ฉันจึงไปที่ชายหนุ่มรูปหล่อชุดหนึ่งอย่างเงี้ยวๆ เคาได้เลยว่าต่อไปเรื่องราวจะดำเนินไปแบบไหน แต่ว่านะ นี่มันเป็นบทพูดได้กลับตั้งแต่เมื่อหลายร้อยปีที่แล้วไม่ใช่หรือไง

พูดจริงๆ นะ ถ้าจะให้ประโยชน์มันดูน่าเกรงขามมากกว่านี้ละก็ เอาประโยค 'ที่ผ่านๆ มา' นั้นออกไปจะดีกว่า แคฟังดูก็รู้แล้วว่าก่อนหน้านี้แพ้มามากหลายครั้ง... บ้าเอ๊ย! โรคขอบวิจารณ์ของฉันกำเริบอีกแล้ว ตอนนี้มันไม่ใช่เวลามานั่งจับผิดประโยคสักหน่อย ตอนนี้ละนะ!

เด็กสาวด้านหน้าสามคนนั้นจะเป็นเกี่ยวคริสตัลหรือนักรบคริสตัลอะไรก็ช่าง! ห้ามทำอะไรนายรูปหล่อที่บนหน้าแปะป้ายหนุ่มแบบบอยนั้นนะ ใ้อ้หมอนั้นยังไม่ได้จ่ายค่าเช่าของเดือนนี้เลย!

สำหรับเรื่องความสัมพันธ์ของฉันทันกับชายชุดหนึ่งที่ออกมาเดินท่องราตรี

10 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 1

โดยกระเตงตัวตกลงมาด้วยคนนั้นก็คงจะต้องทำความกลับไปถึงชั่วโมงโฮมรูมที่โรงเรียน

ถึงแม้ว่าพูดแบบนี้จะฟังดูซ้ำซากไร้จินตนาการไปสักหน่อย แต่ยังไงฉันก็ต้องเล่าแบบนี้ วันนั้นเป็นวันที่พลิกชีวิตธรรมดาของฉันเข้าสู่เส้นทางสายธรรมและเปลี่ยนอาชีพของฉันไปโดยสิ้นเชิง

ฉัน ตอนมู่หยาจื่อ หรือเกรซ เป็นนักเรียนโรงเรียนมัธยมปลายชั้นเกรดพีคส์ ฤดูใบไม้ร่วงเมื่อปีกลายเป็นได้ก้าวเข้าสู่ช่วงอายุสิบเจ็ดปีอย่างเป็นทางการ ขณะนี้อยู่ปี 2 ห้อง A ไม่ได้สังกัดชมรมและไม่ได้ดำรงตำแหน่งในสภานักเรียนใดๆ เลย

บังเอิญว่าแซ่ 'ตวนมู่' นั้นช่างละม้ายคล้ายนามสกุล 'โมโตคิ' ของคนญี่ปุ่นเสียเหลือเกิน แต่ในความเป็นจริงสามารถสืบสาวขึ้นไปได้ถึงสมัยซุนชิว ตวนมู่เชื้อหนึ่งในลึบปราชญ์ศิษย์ขงจื่อหรือก็คือขงจื่อที่ทุกคนรู้จักกันดี สรุปได้ว่าไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับคนญี่ปุ่นเลยสักนิดเดียว

ครอบครัวของฉันก็เป็นครอบครัวธรรมดาๆ พ่อชื่อตวนมู่ซึ่งสงของเรียกง่าย ๆ ว่าคุณซิลล์ แม่เสียไปนานแล้ว มีแม่วลีชาวตำซือเจ้าเยลลี่บรรดาญาติๆ ก็ไม่ได้ติดต่อกันเลย

เรื่องที่น่ากล่าวถึงก็มีเพียงอาชีพของพ่อ พ่อเป็นนักเขียนนิยายที่มีชื่อเสียงดังขนาดไหนนะเหอ ถ้าหากพ่อไปที่ร้านหนังสือแล้วตะโกนว่า 'ผมคือ XXX (นามปากกา)' ลูกค้าประมาณสองในสามของร้านหนังสือคงจะรีบพุ่งเข้ามาหาแล้วเค้นคอถามว่าเล่มต่อของนิยายที่พิมพ์เมื่อปีที่แล้วอยู่ที่ไหน

จำได้เลือนรางว่าเมื่อตอนฉันยังเด็ก พ่อมักจะยิ้มตาหยีพาลงถามว่า 'เกรซเอ๊ย พรุ่งนี้ไปเดินเล่นชายหาดกันดีไหมลูก' จากนั้นพ่อก็จะคว้าห่วงยางพลั่วชุดทรายอันเล็ก ๆ และของมีค่าทั้งหมดในบ้านหลบหนีการตามฆ่าของบ.ก. ไปจนสุดอีกฟากของเกาะได้หัววัน

อุบายพรรคนี้ใช้กับฉันในตอนที่ไม่ได้แล้ว การหยุดยั้งก่อนที่พ่อจะหาทางหลบหนี ลี้ภัย หรือหายสาบสูญไปเป็นงานอันแสนสำคัญของฉัน แม้ว่า

ณ ขณะนี้ยังไม่สามารถปั้นดินฉบับที่กำหนดเดดไลน์ แต่อย่างน้อยก็สามารถควบคุมการส่งต้นฉบับไม่ให้เลตเกินแปดเดือนได้

แต่แม้ว่าจะเป็นแบบนี้ก็ยังคงไม่สามารถยกฐานะของบ้านเราให้อยู่ในระดับมีอันจะกิน โดยเฉพาะเมื่อพ่อต้นไปซื้อของที่ทั้งใหญ่และไร้ประโยชน์ คืออพาร์ทเมนต์สามชั้นหลังหนึ่งในแถบชานเมืองรกร้าง

คนปกติธรรมดาเขามักจะเลือกอาศัยอยู่ในใจกลางเมืองที่สะดวกสบาย แล้วขับรถไปเรียนที่โรงเรียนบนเขา แต่ครอบครัวฉันกลับอาศัยอยู่ในป่า แล้วก็ต้องย่ำเท้ากับนั่งรถเมลล์เข้ามาเรียนที่โรงเรียนในเมือง

คุณพ่อที่เคารพ ลูกคนนี้ไม่รู้จริงๆ ว่าในหัวของคุณพ่อมีอะไรบรรจุอยู่กันแน่

ต้นฉบับก็ไม่ได้ขายได้ราคาดีนัก ยิ่งเมื่อบวกค่าใช้จ่ายในบ้านเข้าไป ทั้งครอบครัวก็ตกอยู่ในสภาวะไม่มั่นคงทันที ในตอนที่ฉันกำลังคิดอย่างจริงจังว่าจะแอบฝ่าฝืนกฎโรงเรียนไปหางานพิเศษทำ หมอนั้นก็ปรากฏตัวขึ้น

ถ้าหากสามารถล่วงรู้ใจหมหน้าที่แท้จริงของหมอนั้นล่วงหน้า ชีวิตของฉันนับจากตอนนี้ไปจนแก่เฒ่าก็คงจะอยู่ในฐานะมนุษย์โลกธรรมตาธรรมดาคนหนึ่งได้

สายลมร้อนจากด้านนอกพัดเข้ามาทางหน้าต่าง พัดพาเอากลิ่นหญ้าสดซึ่งขึ้นอยู่รอบๆ ดึกเรียนเข้ามาในห้อง

ฉันนั่งอยู่ที่ที่นั่งของตัวเอง เอนพิงหน้าต่างแถวหลังสุดพลางจ้องมองนาฬิกาซึ่งอยู่ด้านบนของกระดานดำเหมือนปกติ จากนั้นก็แกล้งทำทำทางเหม่อลอยพลางแอบฟังคำสนทนาของคนอื่นๆ

เข็มนาฬิกาซ้อนทับกันที่เลข '7' ทั้งๆ ที่ตอนนี้เจ็ดโมงครึ่งกว่าๆ แล้ว บรรดาเพื่อนร่วมห้องก็ยังคงจับกลุ่มคุยเล่นกันเป็นกลุ่มๆ อยู่

เนื้อหาของละครเมื่อวาน ผลบอล เรื่องซุบซิบคนดัง แม้ว่าทั้งหมดนี้จะเป็นหัวข้อสนทนาที่ไร้สาระ แต่หากฟังเพื่อฆ่าเวลาก็นับว่าไม่เลวนัก

การคุยเล่นของเพื่อนร่วมห้องสิ้นสุดลงเมื่ออาจารย์ที่ปรึกษาเดินเข้ามา

12 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 1

เสียงลากเก้าอี้ดังขึ้นแทนเสียงพูดคุย สุดท้ายทั้งห้องก็ตกอยู่ในความเงียบ
ฉันดึงสายตากลับมาอยู่บนโต๊ะของตัวเอง ตอนแรกตัดสินใจว่าจะหยิบ
หนังสือและสมุดที่จะต้องใช้ในคาบแรกขึ้นมาก่อนแล้วค่อยหันไปสนใจสิ่งที่
อาจารย์จะประกาศ แต่ท่าทางของคนอื่นๆ ทำให้ฉันเปลี่ยนใจ

เพื่อนผู้หญิงในห้องของฉันพยายามชะเง้อชะแง้คอ ดวงตาเบิกกว้าง
จนแทบจะหลุดจากเบ้า เกิดอะไรขึ้น บนแท่นบรรยายมีภูเขาทองคำงอก
ออกมาหรือไง

เมื่อฉันหันไปทางแท่นบรรยายก็เห็นคนที่ทำให้ทั้งห้องตกอยู่ในความ
เงียบงัน

ในชั่วพริบตาที่ภาพนั้นสะท้อนเข้ามาในสมอง สติของฉันก็หลุดลอย
ไป

จะบรรยายอย่างไรดีล่ะ ถึงเขาจะใส่สูทเครื่องแบบเหมือนกับคนอื่นๆ
แต่เมื่อมองดูแล้วกลับเหมือนมาจากคนละโลก

ผิวขาวเนียนอย่างกับวิปครีม ริมฝีปากสีกุหลาบ จมูกโตงอย่างที่ไม่
ค่อยพบในคนตะวันออก ตลอดจนหยันตาล้ำลึกแบบที่มีแต่พระเอกการ์ตูน
ถึงจะมี

แกมคุณเพื่อนคนนี้นี้ยังมีร่างกายที่สูงสมส่วนพอๆ กับบรรดานายแบบ
แม้แต่เจย์ X ซึ่งเป็นนักแสดงในวงการยังไม่เพอร์เฟกต์เท่านี้เลย

ความเพอร์เฟกต์นี้ก่อให้เกิดปฏิกิริยาแบบเดียวกันในหมู่นักเรียนชายหญิง
แต่กลับมีความหมายต่างกัน

ดวงตาของเพื่อนร่วมห้องทั้งชายหญิงล้วนเบิกกว้าง ปากที่อ้าค้างครึ่งหนึ่ง
ดูราวกับมีเชื้อขาววาววับเหมือนคิดจะจับเด็กหนุ่มแปลกหน้าบนแท่นบรรยาย
กลืนลงท้อง ที่แตกต่างกันก็คือบรรดานักเรียนชายคิดจะเขมือบลงไปจริงๆ
ส่วนนักเรียนหญิงนั้นเป็นการกินในอีกความหมายหนึ่ง

"เอาล่ะนักเรียนทุกคน หันมาสนใจอาจารย์ได้แล้วจ้า" เสียงของ
อาจารย์ที่ปรึกษาจะหวานหยดน้อยกว่าปกติ อาจารย์พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงที่
เต็มไปด้วยความปลื้มปริ่มว่า "นี่คือนักเรียนที่ย้ายมาในเทอมนี้ เขาเป็น

ลูกครึ่งจีน-ญี่ปุ่น ปีนี้เพิ่งจะกลับมาได้หัวนี้ เอ้า เขียนชื่อตัวเองบนกระดาน ลีจ๊ะ"

มิสเตอร์เจย์ X หยิบชอล์กขึ้นมา ขณะเขียนชื่อ บรรยากาศในห้อง ก็เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่

ซูยริวจิ กัวหนง

กัวหนง (ผลผลิตของชาติ)?

กัวหนง...หนง...หนง...หนง!

ความรู้สึกขณะที่คนเรตคจากสวรรค์หล่นแกลงไปในนรกเป็นเช่นไร ขณะนี้ทุกคนในห้องเรียนนี้ต่างก็รู้สึกเช่นนั้น

คางของจีนสิ้นไถลหล่นจากฝ่ามือที่คว้าไว้ สองตากะพริบถึงจนแน่ใจว่า ตัวเองไม่ได้มองผิดไป

ทำไมคำต่อของนามสกุลที่ดูทรงพลังอย่าง 'ซูยริวจิ' ถึงได้ตามด้วย 'กัวหนง' ละ ที่บอกว่านายเป็นลูกครึ่งนี้หมายถึงสายเลือดผสมระหว่างญี่ปุ่นกับจีน หรือว่าเป็นชื่อผสมระหว่างญี่ปุ่นกับจีนกันแน่ ถ้าจะชื่อ ซูยริวจิ กัวหนง ลู้เปลี่ยนเป็น เขียนนายชื่อ กัวหนง (สกุลนมสด ผลผลิตของชาติ) ยังจะฟังดูเข้าเค้าซะกว่า!

ถึงแม้ฉันจะค่อนข้างมีปัญหาเกี่ยวกับชื่อแซ่ของนักเรียนที่ย้ายมาใหม่ ทว่า ดูเหมือนพวกนักเรียนหญิงในห้องจะรับได้อย่างเหลือเชื่อ (แม้ว่าดูจากสีหน้าของพวกเธอแล้วอาจจะพูดได้ว่าจำใจรับได้ซะมากกว่าก็เถอะ) พวกเธอพากันปรบมือต้อนรับอย่างอบอุ่น และถามคำถามต่างๆ กับเพื่อนร่วมห้องคนใหม่

การระเบิดคำถามของบรรดาสาว ๆ นั้นน่ากลัวมาก ดูเหมือนซูยริวจิ จะรู้สึกผวาอยู่บ้าง จึงขยับตัวชิดกับกระดานดำเล็กน้อย เขายกมือขึ้นก่อนจะตอบอย่างระมัดระวังว่า "ขอโทษครับ รบกวนพวกคุณช่วยพูดซ้ำกว่านี้หน่อยได้ไหมครับ ภาษาโล...ไม่ลี ภาษาจีนกลางของผมยังไม่ค่อยคล่องนะ"

ซูยริวจิเพิ่งจะพูดจบ บรรดาเพื่อน ๆ ในห้องก็เกือบจะก้อจลาจล

รอยยิ้มดูเจิดจ้าแต่ไม่ถึงขั้นขั้ตตา น้ำเสียงเซ็กซี่แต่ไม่ถึงขั้นอีโรติก ท่าทางที่ดูสง่างามแต่ไม่ถึงขั้นเสแสร้งนั้นเรียกได้ว่าเป็นทั้งสุดยอดชายในฝัน

14 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 1

ของสาว ๆ และเป็นศัตรูตัวฉกาจของพวกผู้ชายไปพร้อม ๆ กัน

ใบหน้าของอาจารย์ที่ปรึกษาแดงเรื่อ เธอพยักหน้าเล็กน้อย จากนั้นก็ตบโต๊ะเบา ๆ แล้วพูดว่า "เด็ก ๆ ถ้าใครมีคำถามอะไรไว้เลิกเรียนแล้วค่อยถามนะ ตอนนี้อย่าให้ชุยริวจิพูดก่อน"

"ค่า"

บรรดาสาว ๆ ต่างตอบรับอย่างพร้อมเพรียงกัน แน่ใจว่าอาจารย์คงรู้สึกเคืองอยู่นิด ๆ เพราะแต่ไหนแต่ไรทุกคนไม่เคยตอบเสียงดังฟังชัดและเป็นระเบียบเรียบร้อยขนาดนี้มาก่อน

"ชุยริวจิ พูดเลยจ๊ะ"

อาจารย์ที่ปรึกษาถอยออกไปด้านข้าง นายนมสด...เอ๊ย ชุยริวจิเดินมาตรงกลางแท่นบรรยาย หลังจากมองไปรอบ ๆ ห้องครึ่งหนึ่ง เขาก็ขยับเข้ามาใกล้โต๊ะเรียน แล้วถามขึ้นอย่างนึ่มนวลว่า "ผมกำลังหาบ้านเช่า ถ้าหากคุณสุภาพสตรีมีที่ไหนพอจะแนะนำ ช่วยบอกผมหน่อยได้ไหมครับ"

คางของฉินลี่นโกลหล่นจากฝ่ามือเป็นครั้งที่สอง เรื่องอย่างการหาบ้านเช่าจะไม่จำเป็นต้องถามด้วยน้ำเสียงแบบหนุ่มโฮสต์หรอก! ฉินลี่นที่หมอนี่หาอยู่น่าจะเป็นพวกพี่สาวที่จะมาเลี้ยงดูตนเองซะมากกว่าละมัง

ไม่ว่าในใจฉินลี่นจะรู้สึกไม่พอใจชุยริวจิมากขนาดไหน หรือพวกเพื่อนผู้ชายในห้องจะพากันปล่อยรังสีอำมหิตอย่างไร พวกสาว ๆ ต่างก็ยังคงบอกถึงสิ่งที่ตนเองรู้้อย่างกระตือรือร้น ชิวโมงโฮมรูมจึงเปลี่ยนเป็นนิทรรศการหาบ้านเช่า

หวงซีผินหรือเพนนี สาวสวยออกคัพดี เอวยี่สิบสี่นิ้วซึ่งเป็นทั้งหัวหน้าห้อง ดาวประจำห้อง และเป็นคนที่รวยที่สุดในห้องยกมือซ้ายขึ้นสูงแล้วเอ่ยถามพร้อมรอยยิ้มงดงามว่า "ชุยริวจิ เธอมีเงื่อนไขอะไรเป็นพิเศษหรือเปล่า อย่างเช่นว่าอยากอยู่แถวไหน งบเท่าไรนะ"

ชุยริวจิเอียงคอประมาณยี่สิบองศา เขาแสดงท่าทางเซิน ๆ พลังเอ่ยว่า "ที่ที่ค่อนข้างจะลำบากคน เพื่อนบ้านรอบ ๆ ไม่ส่งเสียงดัง แล้วก็บรรยากาศดี ๆ ส่วนงบก็ไม่ต้องมาให้เกินสองหมื่นเหรียญนะครับ"

พวกผู้หญิงต่างเปล่งเสียงแสดงความชื่นชม ฉันรู้สึกสงสัยขึ้นมา นิดหน่อยว่าพวกคุณเธอตั้งใจฟังเงื่อนไขหรือว่าตั้งใจจ้างผู้ขายอยู่กันแน่ เฝิงจู่หรือโจอัยกมือขึ้นแล้วพูดว่า "เอ่อ ถ้าเป็นแบบนี้ฉันรู้จักอยู่ที่หนึ่ง อพาร์ทเมนต์ของบ้านตวนมู่ไจ่ล่ะ"

ทันทีที่คำพูดนี้หลุดออกมา ทั้งห้องก็พากันหันขวับมาด้านหลัง ร้อยแปดสิบองศา ดวงตาสามสิบหกคู่ล้วนจับจ้องมาที่ตัวฉัน

ขอโทษคร้าบ ฉันผิดไปแล้ว! พวกเธอตั้งใจฟังที่เขาพูดจริงๆ แถมยัง เคยเห็นประกาศห้องว่างให้เช่าที่ฉันติดไว้บนบอร์ดประกาศของหมู่บ้านอีก

แต่ว่านะ การพาเด็กหนุ่มที่ไม่เพียงรู้จักกันยังไม่ทันครบหนึ่งคาบ มีที่มาว่าสงสัย ข้าชื่อยังประหลาดมากมายดัดเยียดให้ครอบครัวเพื่อนร่วมห้อง มันควรไหมเนี่ย

ถ้าเกิดเหตุร้ายอะไรขึ้นมา บ้านฉันอยู่ห่างจากสถานีตำรวจเป็นระยะ เดินทางตั้งสี่สิบห้านาที แถมพ่อยังเป็นพวกบัณฑิตต่ออันแอ่ที่ไร้ทางสู้ บ้านทั้งหลายเห็นจะมีแต่เจ้าเอลลี่ แมวสุดรักของฉันที่จะเป็นกำลังในการสู้รบตบมือกับคนอื่นได้

อาจารย์ที่ปรึกษาวางมือข้างหนึ่งลงบนไหล่ของซุ่ยริวจิ มืออีกข้างผายมายังที่นั่งของฉัน "งั้นก็ตกลงตามนี้แล้วกันนะจ๊ะ วันนี้ซุ่ยริวจิตามตวนมู่หย่าจื่อกลับบ้าน ส่วนที่นั่งให้นั่งข้างหย่าจื่อไปก่อนแล้วกัน"

ฉันตกใจจนลืมหืมหน้า ได้แต่จ้องซุ่ยริวจิที่กำลังเดินตรงเข้ามาอย่างอึ้งงัน เตียวกอนลี่! ตัดสินใจกันเองโดยไม่ถามความสมัครใจของผู้ที่เกี่ยวข้องจะดีหรือ แล้วความเห็นฉันล่ะ ไม่ฟังความเห็นฉันหน่อยหรือ!

ถึงบ้านฉันจะมีรายรับที่ไม่แน่นอน มีพ่อที่ชอบซื้อข้าวจ่ายซื้อของ มีแมวช่างเลือกที่กินแต่อาหารเม็ดยี่ห้อ X มีตัวเลขเงินฝากในบัญชีธนาคารน้อยนิดจนน่าเป็นห่วง และยังไม่รู้จะเอาเงินจากไหนมาจ่ายค่าเทอมของเทอมหน้า แต่ก็ไม่ได้ขาดแคลนเงินสักหน่อย!

สายตาของฉันพลันเหลือบไปเห็นกล่องแว่นที่ผ่านการใช้งานมาสิบปีจนฝากส่องกับตัวกล่องแยกกันอยู่มาเนิ่นนาน

16 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 1

ไม่สิ ความจริงแล้วบ้านฉันขาดแคลนเงินจนถึงขั้นขาดผู้เช่าไม่ได้เสีย
แหละ

ข้อสรุปที่ได้กระแทกใจฉันอย่างรุนแรงจนถึงขั้นเหม่อไปเกือบสิบวินาที
ได้สติอีกทีก็เห็นซูยริวจิมานั่งอยู่ข้างๆ แล้ว

ซูยริวจิยื่นมือออกมาพร้อมฉีกยิ้มหน้าหลงใหล "ยินดีที่ได้รู้จักครับ ผม
ซูยริวจิ ก้าวหนง ราศีมีน เลือดกรุ๊ปโอ ความสามารถพิเศษคืองานฝีมือ"

ไหนๆ อีกฝ่ายก็แนะนำตัวเองก่อนแล้ว ฉันจึงไม่อาจไม่โยนคืนนักเรียน
ใหม่ได้ จึงหว่าที่ยื่นมือออกไปหาซูยริวจินั้นเอง เพื่อนผู้หนึ่งที่นั่งแถวหน้า
ก็คว่ำมือเขาไปจับเสียก่อน "ฉัน พี่นา ไซ่ตัวเฟินคะ เป็นหัวหน้ากลุ่มศิลปะ
ของห้อง ราศีกรกฎ เลือดกรุ๊ปโอ ซูยริวจิช่วยชี้แนะด้วยนะคะ"

"ว้าว ฉันก็จะแนะนำตัวกับซูยริวจิเหมือนกัน ฉันชินดี ซยาชินอี เก่ง
คณิตศาสตร์ ราศีมีนเหมือนเธอเลย เลือดกรุ๊ปบี ถ้ามีคำถามเกี่ยวกับ
คณิตศาสตร์มาถามฉันได้นะ!"

"และฉัน..."

นักเรียนกว่าครึ่งห้องแห่กันเข้ามา ฉันไม่สนใจการแนะนำตัวของคนที่
รู้จักอยู่แล้ว จึงหันหน้าออกไปมองท้องฟ้าปลอดโปร่งด้านนอก

"ขอโทษนะครับทุกคน รอผมสักครู่ ผมยังไม่รู้จักชื่อของ..."

ยังจำได้ว่าจะถามชื่อของฉันหรือ บอกคะแนนให้นายนิทหนึ่งก็แล้วกัน

"ตอนมู่หย่าจือเป็นคนญี่ปุ่นเหมือนซูยริวจินั้นแหละ! เรียกเธอว่า
'คนญี่ปุ่น' ก็ได้"

พอหัวหน้าห้องปล่อยมุกเดิมๆ ออกมา เสียงหัวเราะบาดหูพลันดังขึ้น
บนไหล่และหลังของฉัน

นายนมสด ชื่นนายก้าเรียกฉันว่าคนญี่ปุ่นละก็ ฉันจะวางยาใน
น้ำดื่มของนายเลยคอยดู!

ซูยริวจิจึงกลายเป็นผู้เช่ารายแรกของครอบครัวฉันด้วยประการฉะนี้
เดิมทีฉันคิดว่าคืนนี้เขาจะต้องกลับโรงแรมหรือหอพักไปชนล้มภาระก่อน
อย่างรวดเร็วก็ต้องพຽ່นี้ถึงจะย้ายเข้ามาได้ คิดไม่ถึงว่าพอจบคาบที่สองของ

ช่วงเช้า หมอนี่จะวิ่งโรมมาถามฉันว่าจะขอเข้าพักวันนี้เลยได้หรือเปล่า ภายใต้สายตาข่มขู่คาดคั้นของเพื่อนนักเรียนในห้อง ฉันจึงได้แต่พยักหน้าตกลงอย่างไม่มีทางเลือก

ดังนั้นฉันซึ่งแต่เล็กจนโตเคยแต่ดูแลแมวสุดที่รักและสั่งสอนพ่อ จึงต้องหิ้วนักเรียนที่ย้ายมาใหม่และเหยียบแผ่นดินใต้หัวนเป็นครั้งแรกกลับบ้าน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)